

Sinu õhkamist ja haledat kurvastust näinud, mis minu südant väga liigutas, ja järele pärinud. Jumal on mind õnnistanud, ja ma olen Lemale rõlgu, ja seda rõlga on Lema Sinule saatnud. Kui Su kási ehk ükskord jälle heaste peaks káima, siis tead küll, mis Su kohus waeste wastu on!" Neid sõnu üteldes läks mees jälle oma teed.

Pärast hakkas naise kási jälle paremine káima, ja ta ei unustanud siis ka oma háategija sõna mitte ára.

Ligimese armastus.

Kahtal 1866, heina-kuu 8. päeval, kui Preisi sõdawági Põõmi maal suurt lahingit oli wõitnud, kus palju oma elu isamaa eest ohwerdasiwad, ja pärast lahingit sellepärast moona woorid mitte nii ruttu sinna ei jõuudnud, kui tarwis oli, siis saadeti falk sõamehi ümberkõudu moona otsima. Et aga rahwas

küladest ja peredest kõige loomadega ja waraga üles mágede páale sõahirmu eest oliwad põgenenud, siis ei leidnud need wálja saadetud moonaotsijad sõamehed midagi tarwilist. — Juba neli penikoormad maad, oma lahingikohast, jõuudsiwad nemad wiimaks ühe metsawahi juurde, kellele ka midagi enam ei olnud; see aga juhatas moonaotsijaid metsa taha, ühte suurte külasse, kust nemad leiba ja liha saiwad.

Üks neist soldatitest tuli ühe waese inimese majasse weel leiba otsima, ja kui siíse ástus, nági ta ühte noort naisterahwast oma lastega põlwile maas Jumalat paluwat, ja kuulis weel neid sõnu ütlewad: „Helde ja halastaja Jumal! Ára lase minu lapsi mitte náлга surra! Saada Oma ingle lábi imelikul wiisil meile toitu!" — Kui soldat tuppaa ástus ja naine kobinat kuulis, ehmatas wiimane wága ára; sest ta kartis, et soldat neid nüid árasurmama saab. Aga asi ei olnud nõnda. Sest see soldat, kes tema haledat palwet kuulis ja sellelábí tema tõsist háda